

Zdá se, že [Kapitán Kid](#) začíná cílevědomě bilancovat – ostatně to na bookletu CD **Dum-dum-**  
**dumky** i

uvádí a hned první píseň

*Má štreka*

taková je

– naštěstí končí optimistickým předsevzetím (poslechněte si to). Když jsem CD dostal do ruky, říkal jsem si, že to bude podobné, jako s tím předchozím, sestaveným z trampských písniček – naprostou většinu jsem nejen znal, ale i měl na nejrůznějších jiných nosičích. V podstatě se k nim ani nedalo nic napsat. To tohle CD je jiné – na psaní o něm jsem se vysloveně těšil. Předtím jsem se ale samozřejmě těšil na poslech – a stál za to, Kapitán Kid nezklamal očekávání z hlediska vyzrálosti muziky a do textů vtělených životních zkušeností a názorů.

Deska přináší zejména jazzovou a swingovou tvorbu Kapitána Kida a tak se obloukem vrací ke kořenům trampské muziky. Ostatně i řada z těchto písní zdomácněla u táboráků a osad. Na desce jsou také nově, patřičně mile stylově staromódně instrumentované, a tak hrají prim dechové nástroje či klavír. Místy muzika osciluje až ke staropražským kupletům a šramlům. Nikdy ale nechybí silná, zapamatovatelná melodie. Je milé poslouchat aranže písní – a přijde i několik srovnávacích překvapení, např. u *Ceduliček*, *Malin*, nebo u *Pana Nováka*, které přeci jen máme zažité spíše s kytarou. Kapitán Kid se o některé pěvecké party podělil s Františkou a Vladimírou Velinskou a s Olgou Bímovou a jejich zpěvem deska získává další rozměr, další tvář, blížící se až k šansonům –

*Adié láska*

nebo

*Šedá můra*

.

Ostatně i v řadě textů se Kapitán Kid inspiruje právě dobou a sociálním prostředím pražské periferie mezi dvěma světovými válkami. Texty jsou vesměs mírně ponuré, místy inspirující se galerkou, často sebeironické, ale nedá se říci, že pesimistické, spíše nostalgicky smířené. Pravidlem jsou formálně bezchybné verše, nenásilně sedící k muzice, bez obrácených přízvuků či násilných dělení slov kvůli vnitřním rýmům. Ostatně, od spisovatele se to dalo očekávat. Často překvapí nečekanými slovními obraty či spojeními (Ceduličky).

Booklet obsahuje ke každé písničce stručný příběh, mnohdy si autor lehce stěžuje na kritiky či normalizační cenzory a ideové zakazovatele, ale dnes už s vědomím, že když to nešlo vstoupit dveřmi, mnohdy se podařilo vlézt oknem nebo komínem – ani tuhá normalizace nebyla bez škvír a postranních uliček.

Desce jsem dal nejvyšší počet bodů, protože je dokladem celoživotní vyrovnané a přínosné tvorby autora a interpreta, který k rozvoji žánru přispěl nejen svými písněmi, ale i ostatní činností. Ale to by bylo na jiný článek.

{desky 656}